

Benedek Elek A megőrizett juhok

Hangos mese

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/a_megorizett_juhok)

Egyszer volt, hol nem volt, magam sem tudom, hogy merre volt, de valahol mégis volt, volt egyszer egy szegény özvegyasszony s annak három növendék fia.

De olyan szegény volt ez az özvegyasszony, mint a templom egere, még annál is szegényebb. Mondta hát a legidősebb fiának:

- Eredj, édes fiam, keress szolgálatot, talán akkor jobbra fordul a sorunk.

Elindult a legény, s amint ment, útjában találkozott egy öregemberrel.

Megszólítja az öreg:

- Hova-merre, fiam?

- Én bizony, bátyámuram, szolgálatot keresek, ha valaki felfogadna.

- No, jókor vetődtél erre - mondta az öregember -, mert én éppen szolgát keresek. Van nekem egy sereg juhok, ha azt becsületesen megőrzenéd, bizony nem bánnád meg.

Abba a helybe kezet csapnak, hazamennek, s az öregember mindjárt a legény kezére adta a juhokat. De erősen lelkére kötötte a legénynek, hogy ha a rétre kiérnek, egyet se terelgesse erre-arra a nyáját, hanem csak hagyja szépen eregélgni elébb-elébb, majd aztán estefelé magától is szépen hazafordul.

Kihajtja a legény a juhokat, azok szép csendesen mendegélnek elébb-elébb a réten, a

legény is utánuk. Hanem egyszerre csak egy sebes folyóvízhez értek, s a juhok mit gondoltak, mit nem, keresztülúsztattak azon.

Ment volna a legény is, de félt, hogy a sebes víz elragadja. Hát csak mind a víz partján járkált, onnét tartotta szemmel a nyáját.

Mikor aztán esteledett, alkonyodott, a juhok szépen megfordultak, a folyóvízen visszaúsztattak, csöndesen hazaeregéltek, s a legény is hazament utánuk.

Kérdi otthon az öregember:

- No, édes fiam, hol s merre jártál a juhokkal?

Elmondja a legény, hogy hol s merre járt, s azt is, hogy ő bizony nem mert a folyóvízen átmenni.

- Hát ha bizony nem mertél átmenni, fiam, akkor nem is való vagy te pásztornak. Menj isten hírével, próbálj egyebütt szerencsét.

Hazamegy a legény nagy búsan, s mondják otthon az öccsei:

- No, bátyám, te hamar hazajöttél, mit szolgáltál?

- Azt én meg nem mondom, eredjete ti is, majd megtudjátok.

Jól van, elmegy a középső legény, s az is éppen az öregemberhez szegődik be. De az is kivilágos-világra úgy járt, mint a bátyja.

Kopp-semmivel kellett hogy hazamenjen.

Mondja otthon az öccse:

- Te is hamar hazakerültél, bátyám. Ugyan bizony mit szolgáltál?

- Eredj - mondja a legény nagy gorombán -, majd megtudod te is!

Elmegy a legkisebb legény, találkozik az úton az öregemberrel.

Mindjárt az első szóra beszegődik hozzá. Azzal hazamennek, s az öregember kezére adja a juhokat.

Kihajtja a rétre a legény a nyáját, megy, mendegél utána, s hát, amint ahhoz a sebes folyóvízhez érnek a juhok, mit gondolnak, mit nem, keresztülúsztatnak.

Gondolja a legény: egy életem, egy halálom, megyek utánuk.

Azzal nekivágott a víznek. De míg a túlsó partjára ért, gúnyát, húst s mindent úgy lesorvasztott róla a víz, hogy csak a bőre s a csontja maradt a szegény legénynek.

Megijedt a legény szörnyen: mi lesz most vele?!

De abban a szempillantásban megfordultak a juhok, ráfűjtak a legényre, s halljatok csudát: gúnya, hús s minden visszatakarodott rá, s hétszer különb legény lett, mint volt annak előtte.

Azzal a juhok továbberegéltek, s hát egyszer egy olyan rétre értek, ahol övig érő fű volt.

De a marhák mégis olyan soványak voltak ott, hogy a bordájukat meg lehetett számlálni, s összetrottyant a lábuk a nagy gyengeségtől.

Csudálkozott ezen a legény erősen, de még inkább elcsudálkozott, mikor egy olyan rétre értek, ahol a füvet a nap mind kiperzselte, a marhák mégis olyan kövérek voltak, hogy alig tudtak állani a nagy kövérségtől.

Továbbmentek, egy erdőbe értek. Hát abban az erdőben minden fa tele volt madárral, s azok mind olyan keservesen csipegetek.

Nézi, nézi, hogy miféle madarak. Hát csupa csóré verébfiókák, azok csipegetek olyan keservesen.

Továbbmennek, s egy kerítéshez érnek. Ennek a kerítésnek két oldalán két nagy juhászkutya ugatott egymásra, hogy már a hab is szakadott a szájukból, de akárhogy erősködtek, egymást megmarni nem tudták.

A juhok csak mentek szép csendesen elébb-elébb. A legény meg sem állhatott, ment utánuk. S egyszerre csak egy tóhoz érnek, amelynek a partján egy asszony folyton-folyvást meregetett egy kanállal a vízből. De csak nem tudja kimerni, s vége nem szakadt keserves munkájának.

Mentek tovább. Most egy folyóvízhez értek, amelynek olyan szép tiszta volt a vize, hogy olyat még a legény életében nem látott. Gondolta, hogy iszik egyet ebből a vízből, de aztán még jobban meggondolta: hátha a forrása még tisztább, majd abból iszik.

El is érnek a víz forrásához, s hát uram teremtem, mit lát?! Egy döglött kutya volt a forrásban, annak a szájából bugyogott ki az a szép tiszta víz.

Bezzeg hogy megundorodott szörnyen, s nem ivott a vízből.

Aközben a juhok csak eregéltek elébb szép csendesen.

Egyszerre egy csudaszép kertbe értek, de olyan szépbe, amilyent még emberi szem nem látott. Szebbnél szebb virágok nyíltak, nyiladoztak ebben a kertben, de a juhok egyet le nem haraptak, csak mind a füvet eddegélték, békét hagytak a virágoknak.

Fáradt volt a legény. Gondolja: leül egy kicsit. De alighogy leül egy szép fának az árnyékába, arra röppen egy hófehér galamb, s mind ott repdes előtte.

Volt a legénynél egy rozsdás karabély, megcélozza a galambot, rálő. De csak éppen súrolta, mert a galamb továbbrepült, s csak egy tolla esett le a földre.

"Jól van - mondta magában a legény -, csak szállj istennek a hírével. Valóképpen nem is akartam a halálodat."

Azzal fölvette a tollat, s a kalapjába tűzte.

Ebben a szempillantásban a juhok megfordultak. Azon az úton, amerre jöttek, hazaeregéltek, s jó estére hazaértek.

Kérdi otthon az öregember:

- No, édes fiam, hol s merre jártál a juhokkal? Elémondja a legény, hogy hol s merre járt elejitől végig. Meghallgatja az öreg, aztán ő veszi fel a szót, s mondja a legénynek:

- Derék legény vagy, fiam! Hát most hallgass ide! Elmondom tenéked, hogy mit jelentenek azok, amiket te láttál. Az a szép rét, ahová először értél a nyájjal, jelenti a te ifjúságodat.

Az a sebesen folyó víz, amelyiken általmentél, gúnyát, húst s mindent lesorvasztott rólad, ez a bűnmosó élet vize: lemosta ez rólad minden bűnödöt.

Mikor a juhok rád fűjtak, s te még szebb s erősebb lettél, mint voltál annak előtte, ez azt jelenti, hogy a tisztaság általjárta az egész lelkedet, s te egészen újraszülettél.

Azok a juhok, akik reád fűjtak, azok az angyalok, kegyes és jó tanítók.

Azok a sovány marhák, amelyek még a kövér fűben is soványak maradtak, a fösvény gazdag embereket jelentik, akik a nagy gazdagságban is sajnálják az ételt maguktól. Ezek azzal bűnhődnek, hogy a másvilágon is nagy bőséggel vannak, ételük-italuk van elegendő, s mégis mindig éheznek-szomjaznak.

Azok a kövér marhák, amelyek a kopasz pusztaságon is megkövéredtek, jelentik azokat az embereket, akik abból a kicsiből, amijük van, jó szívvel adnak a szegényeknek. Magukat evilági életben nem sanyargatták éhséggel, szomjúsággal, s ezért a másvilágon sem szenvednek éhséget és szomjúságot. Kevésből is jóllaknak.

Azok a verébfiókák, amelyek az erdőben sírtak-ríttak, azokat a gyermekeket jelentik, akiket az édesanyjuk eltemetett kicsi korukban.

Azok a kutyák, melyek a kerítésen keresztül folytonosan ugatják egymást, azokat az embereket jelentik, akik e földi életben folyton perlekednek. Azzal bűnhődnek, hogy folyton-folyvást perlekednek a másvilágon is.

Az az asszony, aki egy tóból halászott valamit egy kanállal, s sehogy sem tudta kimerni, azt jelenti, hogy aki tejet tölt a vízbe, s úgy adja el másnak, a másvilágon mindig egy tóban áll, s mindig ki akarja merni a vízből a tejet, de nem tudja.

Az a szép tiszta víz, melyből inni akartál, az a szép beszédek jelentik, az a döglött kutya pedig, amelynek a szájából kibugyog ez a szép tiszta víz, azokat az embereket, akik

másokat kegyes életre oktatnak, de maguk a hirdetett igéket meg nem tartják.

Abba a szép kertbe pedig, ahol legutoljára voltál, azok jutnak, akik ezen a világon bűn nélkül élnek.

Azt kérdi most a legény:

- Hát, lelkem bátyámuram, ez a fehér galambtoll jelent-e valamit?

- Jelent, fiam, ez is - mondta az öregember. - Az a fehér galamb én magam voltam, fiam. Kísértelek mindenütt téged láthatatlanul, hogy lássam, jót cselekszel vagy rosszat. Nézz csak ide, fiam! Ugye, hibádzik a kicsi ujjam?

- Biz ezt ellőtték, lelkem bátyámuram.

- Add csak, fiam, ide ezt a tollat.

Nyújtja a legény a tollat. Az öregember a kicsi ujj helyére teszi, reá fuvint, s abban a szempillantásban kinőtt a kicsi ujj.

Még két napot szolgált a legény. Azzal kitelt az esztendő, mert akkor az esztendő három napból állott, s mondja az öregember:

- Na, édes fiam, az esztendőd kitelt. Derekul szolgáltál, megérdemelsz érte egy zsák aranyat.

Mindjárt tele is töltött egy zsákot arannyal. Vállára vetette a legénynek, s azzal elbocsátotta, járjon szerencsével.

Hazament a legény nagy örömmel. De bezzeg vége lett a nagy szegénységnek. Olyan hatökrös gazda lett belőle, hogy nem volt párja hat puszta határban. Kezit-lábát összerakhatta az édesanyja is. Sóra, fára nem volt gondja, de még egyébre sem.

Nagygazdák lettek a bátyjaiból is. Meg is házasodtak mind a hárman, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/a_megorizett_juhok)